

Od autorky bestsellera
Dievča, ktoré pilo mesačný svit

SYN ČARODETNICE

Kelly Barnhill

Albatros

Syn čarodejnice

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Albatros

Kelly Barnhillová
Syn čarodejnice – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

SYN ČARODEJNICE

SYN ČARODEJNICE

Kelly Barnhillová

Albatros

Kelly Barnhill: *The Witch's Boy*

Copyright © 2014 by Kelly Barnhill

Copyright cover design © Caren Limpens, Leopold, 2019

Translation © Denisa Jahičová, 2022

Slovak edition © Albatros Media Slovakia s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3182-9

ISBN e-knihy 978-80-566-3192-8 (I. zverejnenie, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-566-3193-5 (I. zverejnenie, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3194-2 (I. zverejnenie, 2023) (mobi)

*Túto knihu venujem s láskou
Jakeovi Sandbergovi — bratrancovi,
spoludobrodruhovi, sprisahancovi
a svojmu prvému najlepšiemu priateľovi.*

DUUNIN

a

STRATENÉ
KRAJINY

Kaarna

Strieborná
rieka

MORE

Stratená
rieka

KRABIE
OSTROVY

Vlčia rieka

OTTOVO
VOJSKO

Nedova dedina

Veľká
rieka

VRAŽEDNÝ
LES

Kráľovňino
mesto

NEPREKROČITELNÉ
MOČIARE

1

DVOJČATÁ

Kde bolo, tam bolo, žili dvaja bratia, ktorí sa jeden druhému podobali ako vajce vajcu. Mali rovnaké oči, ruky, hlas i neukojitelnú zvedavosť. A hoci sa všeobecne vravelo, že jeden je o niečo rýchlejší, múdrejší alebo lepší než ten druhý, nik ich od seba nedokázal rozoznať. A aj tí, ktorí boli presvedčení, že to dokážu, sa zvyčajne mýlili.

„Ktorý z nich má na nose tú jazvu?“ pýtali sa ľudia. „Ktorý má ten drzý úškrn? Je múdrejší Ned alebo Tam?“

„Ned,“ odpovedali jedni.

„Tam,“ hovorili druhí. Nevedeli sa zhodnúť. No jeden z nich bol určite lepší. To dá rozum.

„Preboha, chlapi,“ hnevali sa zúfalí susedia, „postojte chvíľu, nech si vás môžeme poriadne obzrieť.“

Ibaže Ned s Tamom nepostáli. V jednom kuse vrieskali, spriadali plány a šibalsky sa uškŕňali. Bláznili sa ako čerti. A tak otázka, ktorý z nich je rýchlejší, múdrejší alebo lepší, stále zostávala predmetom debát.

Jedného dňa sa chlapci rozhodli, že nastal čas, aby si postavili plť. Vyrobili ju potajomky z odrezkov dreva, častí lana, vyhodенých kusov nábytku a palíc, prepracovali ju do najmenších detailov a hlavne svoje dielo úzkostlivo skrývali pred matkou. Len čo mali pocit, že plavidlo je spôsobilé na plavbu, spustili ho na Veľkú rieku a vyliezli naň v nádeji, že na plťke sa doplavia až k moru.

No myľili sa. Plť nebola spôsobilá na plavbu. Silné riečne prúdy ju veľmi rýchlo roztrhali na kusy. Chlapci spadli do vody a bojovali o život.

Ich otec, statný, silný muž, skočil do rieky, a hoci takmer nevedel plávať, predieral sa proti prúdu, aby sa k synom dostal.

Na brehu sa zhýkol dav. Ľudia sa rieky báli – báli sa duchov, ktorí žili vo vode a ktorí mohli človeka stiahnuť pod hladinu a do čierneho bahna na dne, ak si nedával pozor. A tak neskočili za mužom, aby jemu alebo topiacim sa deťom pomohli. Namiesto toho vystrašeného otca všemožne poučovali.

„Nezabudni im držať hlavy nad vodou, keď ich budeš ťahať naspäť na breh,“ zakričala jedna žena.

„A ak budeš môcť zachrániť iba jedného,“ pridal sa akýsi muž, „ubezpeč sa, že zachrániš toho správneho.“

Prúd chlapcov rozdelil a otec ich nemohol zachrániť oboch. Kopal nohami a klial, len čo sa však dostal k jednému – k tomu, ktorý bol bližšie –, jeho dvojča odniesla voda o kus ďalej z dohľadu. Ešte v ten istý deň rieka vyplavila jeho telo. Nafúknuté a s vyľakaným výrazom na tvári. Ľudia sa zhromaždili okolo mŕtveho chlapca a krútili hlavami.

„Malo nám napadnúť, že to zbabre,“ vraveli.

„Zachránil toho nesprávneho. Prežil nesprávny chlapec.“

2

OSTRÁ IHLA A KÚSOK NITE

Nesprávny chlapec bol takmer mŕtvy, toľko špinavej riečnej vody vypil. Mal nafúknuté brucho a prestávali mu pracovať pľúca – sŕkali, sipeli a nedokázali v sebe udržať vzduch. Otec nežne položil chlapca na zem a zaklonil mu hlavu. Pritisol mu ústa na pery a znovu a znovu mu do nich vháňal svoj dych.

„Neboj sa,“ šepkal. „Neboj sa.“ Nebolo však jasné, či sa prihovára synovi, alebo sám sebe.

Chlapec nedýchal.

„No tak, Neddy!“ povzbudzoval ho otec. „Môj malý Ned. No tak, prebuď sa! Otvor oči!“

Lenže chlapec ho nepočul.

Až keď mu otec niekoľkokrát prudko vdýchol do úst, Ned konečne zalapal po dychu. Rozkašľal sa a vykašľal mohutný prúd vody. Dýchal, ale prerývane. Mal modrasté pery a kožu bielu ako stena. Otec si vyzliekol kabát a zabalil doň syna.

Neda sa zmocnil prudký záchvat kašľa a lomcoval jeho drobným telom od hlavy až k päťam.

„More. Tam,“ dostal zo seba. „M-m-mo-mo-more...“ Celé telo sa mu triaslo. Zuby mu drkotali. Otec ho vzal do náruče a odniesol ho domov.

Kým tam došli, chlapec pod vplyvom horúčky stratil vedomie a otec ho nedokázal prebudiť.

Pri rieke zatiaľ hŕstka mužov a žien z dediny v tichosti prečesávala dlhý, osamelý breh a pátrala po tele utopeného dvojčaťa. Matka chlapcov sedela s vystretým chrbtom na kameni a čakala, riasila látku na svojich šatách, znovu a znovu ju naberala do dlaní a nechávala preklízuť pomedzi prsty. Pohľad upierala do neznáma. Mala meno, ale nikto ho nepoužíval. Synovia jej hovorili mamka, manžel ju oslovoval žena a pre všetkých ostatných bola sestra čarodejnica. Bola mocná žena, ľudia ju milovali aj neznášali, ale vždy ju počúvali.

„Toľko mágie,“ mrmlali si medzi sebou, keď mŕtveho chlapca odnášali domov, „a nič z toho. Nedokáže zachrániť ani vlastné deti. Aký to má, preboha, zmysel?“

Sestra čarodejnica strážila malé množstvo mágie – takej starodávnej a mocnej, až všetci dobre vedeli, že každého, kto by na ňu siahol, zabije –, ale nebola jej nanič. Mohla ju použiť iba v prospech druhých. (Ľudia tomu verili a sestra čarodejnica ich v tom nechávala. Mýlili sa len v jednom slove. *Mobla*. Nie *mobla*, ale *mala* byť použitá v prospech druhých. Jej mágia bola nebezpečná. S dôsledkami.)

„Hlúposť,“ opakovali ľudia. „Taká škoda.“

No niektorí, ktorí si dobre pamätali, ako im ochrankyňa mágie pomohla – zbavila ich choroby, zachránila im úrodu, ako zázrakom našla ich stratené deti –, a ktorí k nej stále pociťovali vďaku, si

tisli dlane k ústam, aby zastavili svoj žal. „Úbohá sestra čarodejníca,“ vzdychali. „Chuderka.“ A v srdciach sa im objavila nepatrná prasklina.

Matka chlapcov ich počula, ale nereagovala. Ľudia si myslia, čo chcú, a mýlia sa. To nie je nič nové pod slnkom.

Keď sa denné svetlo začalo skláňať a slabnúť, priniesli mŕtveho chlapca k matke. Padla na kolená.

„Sestra čarodejníca,“ predniesla postaršia žena. Volala sa madam Thuaneová a bola najmladšou členkou rady starších. Hoci sa normálne správala panovačne a upäto, nehovoriac o jej podozrievavosti voči čarodejnici, v prítomnosti mŕtveho dieťaťa sa neudržala – oči sa jej zaliali slzami a zlyhával jej hlas. „Dovoľ mi, aby som ti priniesla rúcho, do ktorého by si ho mohla zabaliť. A čo najnežnejšie ho pripraviť na pohreb.“

„Nie, ďakujem,“ odmietla sestra čarodejníca. Nikto jej nemohol pomôcť. Tentoraz nie. Nevšímala si uprené pohľady susedov, ktoré cítila na chrbte, keď si oprela chlapcovu hlavu o plece, zdvihla ho do náruče a naposledy odniesla domov.

Dom bol ponorený do ticha a smútku. Jej manžel ležal na zemi pri posteli a tvrdo spal, úplne vyčerpaný starosťami a žiaľom.

Ned, syn, ktorý prežil, bojoval o každý nádych. Pľúca mal zaliate blatistou vodou. Veľká rieka v ňom vrela, horúčka sa dožadovala obete, ktorá sa mala utopiť. Existovala iba malá šanca, že sa chlapec dožije rána. Bez pomoci takmer žiadna.

„Ach nie,“ zašepkala sestra čarodejníca. „S týmto sa rozhodne nezmierim. Môj malý Ned prežije.“

Zašla po košík so šitím a vytiahla z neho cievku pevnej čiernej nite. Vzala tú najostrejšiu ihlu a prechádzala špičkou po brúske tam

a späť, kým nebola ihla taká ostrá, že keď sa jej zľahka dotkla, na prste jej ihneď presiakla drobná červená kvapôčka krvi.

Čarodejnica sa zarazila, priložila si prst k perám a vysala krv z rany. Potom zatvorila oči a na okamih to vyzeralo, že sa rozhoduje.

Nemala by. Niežeby nemohla.

V trámoch domu zaškrípalo, v streche zavážgalo a z drevenej podlahy sa vzniesol nepríjemný závan dymu.

Dom páchol mágiou – sírou, potom popolom a nakoniec omamnou sladkou vôňou.

Sestra čarodejnica vedela, že čary sa prebudili, počúvajú a sú hladné.

Chceli sa dostať von.

„Len pekne zostaňte tam, kde ste!“ okríkla ich. „Nebudem vás potrebovať.“ A mágia – stará a zlomyseľná – najprv mlčala. Bola zatvorená v hlinenom hrnci a bezpečne uzamknutá v čarodejnicinej dielni – v suchej, pieskom vysypanej miestnosti, ktorá bola vyhlbená pod domom a prístupná iba cez padacie dvierka ukryté pod kobercom. Hrniec na poličke sa zahojdal a buchol o stenu.

Bez nás to nedokážeš. Čary neprehovorili nahlas, ale sestra čarodejnica ich aj tak cítila. *No tak, ty panovačná stará všiváňa. Pust' nás von! Chceme ti pomôcť.*

„Myslím to vážne,“ vyhlásila, ale znela menej presvedčivo než prvý raz. „Zvládnem to sama. Iba by ste to celé pokašľali.“

Čary vyprskli neslušné slovo, ale sestra čarodejnica ich odignorovala. Rozzúrene zalomcovali hlinenou nádobou na polici a zmĺkli. Rozhostilo sa napäté, strašidelné ticho, akoby mágia zadržila dych.

„No vidíte, že sa viete správať,“ prehodila sestra čarodejnica nahlas, akoby chválila drzé dieťa. A potom sa pustila do práce.

Prehrabala truhlu s bielizňou a našla kúsok bieleho plátna – ne-
bolo síce až také čisté, ako dúfala, ale stačilo.

To nestačí, zašepkali čary.

„Nepočúvam vás,“ odsekla sestra čarodejnica, kým sa snažila
nechtom na palci zoškriabať flaky.

*No tak, naliehali čary. Smrť nie je pre mocných a rozhodne nie pre múdрых.
Ten chlapec nemusí zomrieť. Vieš vôbec, kam idú mŕtvi? Ani my nie a určite to ne-
mieniame zistiť. Dovoľ nám pomôcť ti, drabá čarodejnica. Prosíme ťa.*

Nedovolí im to. Presne to si vravela v duchu, keď odkopla ko-
berec z padacích dvierok. Nepoužije mágiu vo vlastný prospech.
Opakovala si to, keď zliezala po rebríku aj keď zastala pred hline-
ným hrncom na poličke.

„Toto nie sú čary,“ podotkla, keď položila cievku nite na veko
nádoby. Hrniec sa zatriasol a vyšiel z neho dym. Niť sa rozžiarila
dooranžova, potom dožltla, domodra a nakoniec dobiela. Ligota-
la sa.

Ach! vzdychli čary. Ach, ach! Vedeli sme, že. . .

„TICHO!“ okríkla ich sestra čarodejnica a čary počúvli. Potom
niť zabalila do plátna a vybehla nahor po rebríku, akoby jej horelo
za päťami.

Niť bola hrozne ťažká. Z tej váhy ju rozboleli ruky.

„Toto nie sú čary,“ zopakovala matka nahlas, akoby iba stačilo
usilovne si to želať.

Koniec koncov, neboli to čary. Teda nie naozaj. Niť sa mágie
vnútri nádoby v skutočnosti vôbec nedotkla. Ocitla sa iba v jej blíz-
kosti. Medzi *takmer* a *naozaj* existuje veľký rozdiel. Rovnako ako je
veľký rozdiel medzi *mala* a. . .

Sestra čarodejnica pokrútila hlavou.

Tamovo telo ležalo na kuchynskom stole – studené, nafúknuté a strašidelne nehybné. Sestra čarodejnica si k nemu sadla, pohladkala ho po lícach a čele, obmotala si okolo prstov tmavé vlhké kučery. A čakala, kým zájde slnko.

Keď človek zomrie, duša zostáva do súmraku uväznená v tele. A potom z neho vyjde a odíde... bohviekam. Nikto nevedel, kam presne. Sestra čarodejnica to zažila už mnohokrát. Nikdy však do toho nezasiahla.

Až dodnes.

Slnko, krvavo červené a okrúhle ako prezretá broskyňa, viselo tesne nad obzorom a deň sa chystal prehupnúť do noci. Nebo zaplavil gejzír oslepujúcich farieb; nočná obloha ohlasovala svoj príchod.

Ned zakašľal a vzdychol. „T-t-tam,“ šepol zo spánku.

„Čoskoro,“ ubezpečila matka žijúceho syna cez miestnosť. Naklonila sa a pobožkala jeho mŕtve dvojča na obe viečka. „Čoskoro.“

Slnko sa roztiahlo, zvlnilo a zmizlo za horizontom. Tamovým telom prešiel slabý záchvev a matka sledovala, ako mu z úst vychádza duša presne tak, ako vedela, že sa stane. Ach, aká bola krásna! Pomaly sa rozvinula, roztvorila lupienok po lupienku, rozkvitla ako kvet a zostala pred ženou visieť vo vzduchu. Sestra čarodejnica sa pristihla, že tají dych. *Moje dieťa!* pomyslela si. *Môj malý chlapček.* Prehodila cez dušu biele plátno a zavinula ju ako nemluvňa. Pritisla si ju k prsiam a neprestávala jej potichu spievať.

Zavinutá duša sa v plátne trepotala a krútila. Triasla sa a ošivala, zúfalo sa túžila dostať preč.

„Viem, zlatko,“ zašepkala čarodejnica. „Viem, môj drahý, zlatý chlapček. Prepáč, ale nemienim vás stratiť oboch. Nie naraz. To naozaj neznesiem.“

Hovorila pokojným a tichým hlasom, ale pukalo jej pritom srdce. Rozpadalo sa na kúsky. A už nikdy sa nezahojí. Pritisla si dušu k perám a zľahka ju pobožkala.

„Zostaň so svojím bratom,“ prosila dušu a vtisla ju do hrude umierajúceho chlapca. „Udrž ho nažive,“ pokračovala s ihlou pripravenou v ruke. „Udrž ho v bezpečí,“ dodala, rozmotala niť a odhryzla potrebný kus.

Keď prepichla dušu aj chlapcovo telo, keď tých dvoch zošívala dokopy, predniesla tieto slová:

„Matka vás ľúbi. Nezabúdajte.“

A duša v tmavom dome nasiaknutom smútkom otvorila ústa a zrevala.

Rev sa premenil na vzdych.

Vzdych na kašeľ.

Ned sa začal uzdravovať. A prežil.

3

KAMENE

Bol večer a na najmenšiu a najmladšiu z Deviatich kameňov dopadol tieň stromov.

Keby mala oči, otvorila by ich.

Keby mala ústa, zívla by. Alebo by sa dokonca usmiala.

„Som hore,“ dostala zo seba užasnuto. Niečo ju prebudilo, hoci netušila čo.

„To sme všetci,“ ozval sa ďalší Kameň. *Asi Šiesty*, usúdila. Bolo to tak dávno, tak veľmi dávno, čo naposledy začula hlas niektorého z nich. Úplne na nich zabudla.

„Znamená to vari...“ zarazila sa. Nedokázala to vysloviť.

„Možno,“ odvetil ten druhý hlas. Ten, ktorý zrejme patril *Šiestemu*. „Môžeme dúfať. Alebo si zúfať a znovu zaspáť. Tak či onak na tom nezáleží.“

„Budem dúfať,“ vyhlásila Najmladšia z Kameňov. Mala slabý, tenký a prenikavý hlas, ktorý sa jej na konci slov zastrel.

„To nerob,“ prehovoril Najstarší. Jeho hlas by rozoznala kdekoľvek. Dunel pod zemou a hvízdal po oblohe. Pod jeho silou sa

kotúľali skaly a sypali okruhliaky z korýt riek. Bol to hlas, na ktorom záležalo. „Keď sme dúfali naposledy, vypukla vojna. A prišla strata. A bolesť. A príde ďalšia. Cítim to.“

Najstarší kameň sa nadtľho odmlčal. Na celé minúty. Hodiny. Dni. Čo je čas pre Kameň? Najmladšia začala premýšľať, či na ňu náhodou nezabudol.

„Čakaj,“ dodal zrazu. „Nedúfaj. Nič si neželaj. Nezúfaj si. Jednoducho čakaj. Do tohto väzenia sme sa dostali vlastnou vinou a naše vykúpenie príde čoskoro – alebo nikdy. O tom nerozhodujeme my.“

A tak čakali. Všetkých Deväť kameňov. Čakali, čakali a čakali.

4

NESPRÁVNÝ CHLAPEC

Nedovi nakoniec klesla horúčka, ale stal sa z neho úplne iný chlapec. Jeho krok sa spomalil, z očí sa mu vytratila iskra a úplne sa prestal smiať. Otupene vysedával v kúte, vyrábal z ústrižkov látok bábiky a stískal ich v náručí. V očiach mal neprítomný pohľad, pery pevne stisnuté. Nehovoril.

„Veď on sa spamätá,“ vyhlasovala matka, akoby to tie slová mohli zariadiť. „Stačí počkať.“

No nespamätal sa. Ani po veľmi dlhom čase.

Stehy na Nedovej hrudi, ktoré vyzerali v prvom okamihu tak kruto, splynuli s kožou, len čo matka došla – a nedali sa vypárať. Neočakávaný dôsledok. Jeden z mnohých. Keď mu pritlačila ruku na prsia, cítila, ako mu tlčie srdce a vedľa neho sa trepoce ešte niečo. Predstavila si tú krásnu dušu. Utvrdila sa v názore, že takto je to najlepšie.

„Si jednoducho sám sebou,“ povedala Nedovi, hoci vedela, že je to klamstvo.

„A máme ťa veľmi radi,“ dodala. Čo bola pravda.

Ne verí jej? To sestra čarodejnica netušila.

Jej manžel medzitým začal tráviť celé dni a väčšinu noci na píle, v lese alebo rúbal drevo do zásoby. Za stodolou onedlho vyrástla kopa dosť vysoká na to, aby z nej postavili ďalší dom. Alebo obriu plť, na ktorej by sa dalo plaviť po mori či zachrániť topiaceho sa chlapca. *Nie je to tvoja vina*, opakovala mu žena stále dookola, ale nepomáhalo to. Čarodejnica sa mlčky prizerala, ako má manžel čoraz sinavejšiu kožu, do očí sa mu vkráda neprítomný pohľad, pery sa mu žalostne krivia. Nedov otec nebol vysoký, ale mal široké plecia a nohy a ruky robustné ako kmene stromov. Napriek tomu sa deň čo deň hrbil pod váhou viny a smútku, ktoré mu viseli na krku ako obrie mlynské kamene. Nemohol sa na Neda ani pozrieť.

Nuž, to dávalo zmysel. Ned mal tvár ako jeho brat.

(*A viac než tvár*, pomyslela si sestra čarodejnica zachmúrene.)

Ned neprestával mlčať. *Za to môže horúčka*, namýšľala si jeho matka. *Žiaľ*. No roky ubiehali a Nedovo mlčanie sa prehľbovalo. Otláčilo sa mu do tváre a do tela. Presiaklo celým domom a dostalo sa aj von na dvor. Jeho mlčanie malo svoju váhu. Malo podstatu, črty aj zuby. A ľudia si to začínali všímať.

Čím dlhšie mlčal, tým častejšie si šeptom opakovali: *nesprávny chlapec*. A tým ťažšie bolo pre sestru čarodejnicu niečo s tým urobiť. Zdalo sa, že tej frázy sa nikdy nezbaví.

A tak Ned vyrastal.

Nesprávny chlapec, hovorila celá dedina.

Nesprávny chlapec, tvrdil celý svet. Rok za rokom.

A Ned tomu uveril.

5

ÁINE

Ďaleko odtiaľ na druhej strane sveta žila so svojou matkou a otcom, ktorých veľmi ľúbila, dievčina menom Áine. Keď bola ešte veľmi malá, jej matka bola rybárka – tá najskúsenejšia a najuznávanejšia zo všetkých na pobreží. O jej navigačných schopnostiach sa písali legendy a hovorilo sa, že sa vydáva do neprebádaných morských vôd, ďalej než ktokoľvek pred ňou. Od matky sa Áine naučila kormidlovať loď, rozumieť vode, čítať mapy, stanoviť kurz, zápasíť s rybami a preplaviť sa búrkou. Všetci tvrdili, že jedného dňa z nej bude rovnako dobrá rybárka.

No potom sa matke z ničoho nič zakalil zrak. Začala sa triasť a mávala záchvaty, ktoré trvali celé hodiny.

Čoskoro museli predať milovanú rybársku loď a kúpiť lieky, aby chorobu udržali v prijateľných medziach. Potom predali mapy a všetky rybárske nástroje. Následne prišli na rad rodinné klenoty, prstene, zimné topánky. Svadobné šaty. Dokonca aj matkin teleskopický ďalekohľad. Odniesli na trh všetko, čo sa dalo vymeniť

za mince – urobili by čokoľvek, čo by zlepšilo jej zdravotný stav. A lieky zaberali, kým neprestali zaberať.

Keď mala Áine iba desať rokov, matka začala umierať.

Áine do poslednej chvíle sedela pri jej smrteľnej posteli a neprestajne sa pokúšala dostať do suchých pier posiatych pluzgiermi aspoň kvapku vývaru. Studenou mokrou handričkou zrážala matke horúčku. Stále sa ju snažila zachrániť. V tom čase však mala matka už nevidomé oči podliate krvou a bielka pokryté hrubým žltým povlakom. Oblizla si pery, zalapala po dychu a stisla dcérke ruku.

„Nesprávny chlapec,“ zašepkala hlasom drsným a suchým, ako by mala ústa plné piesku. Zakašľala. „Nesprávny chlapec ti zachráni život a ty zachrániš jeho. A vlk...“ Dych sa jej zasekol v hrdle a telom jej prešiel silný záchvev.

Čo má však vlk spoločné s chlapcom (správnym, nesprávnym alebo iným), jej už nikdy neprezradila. Namiesto toho Áine naposledy pritisla dľaň na srdce a spustila ju na posteľ. Jej plytký dych čoskoro ustal a matka navždy odišla.

Keďže Áine bola praktická a pracovitá dievčina bez sklonov k precitlivenosti či žiaľu, nestrácala čas plačom. Matku ľúbila a strašne sa jej za ňou cnelo, ale plač za ňu nevyperie bielizeň, neupečie chlieb ani nenavariť polievku, a rozhodne matku neprivedie späť medzi živých. Okrem toho Áinin otec sa naplakal dosť za oboch.

Matka ju vychovala dobre. Áine vedela udržiavať dom uprataný, teplý a bezpečný. Vedela ručne viazať siete, chytať do nich v mestských močiaroch ryby a konzervovať ich pomocou dymu a solí. Vedela využiť upečenú rybu z večere a premeniť ju na chutné raňajky, a tie zužitkovať na dusenú zmes, ktorá vydržala týždeň aj viac.

Dokázala vyjednať na trhu dobrú cenu – čo sa hodilo, lebo otec sa v smútku zamkol vo svojej izbe s džbánom vína. Prestal chodiť do obchodu, kde pracoval. Prestal hovoriť. Z očí sa mu rinuli potoky slz a hrozilo, že sa v nich obaja utopia. Áine sa brodila močiarom otcovho žiaľu.

Medzitým z džbánu jedna po druhej mizli mince, kým po nich nezostalo ani stopy. Zásoby v komore sa zmenšovali a pohár s fazuľou bol rovnako prázdny ako Áinino srdce. Dokonca aj ryby ich opustili.

Nakoniec k nim prišiel majiteľ obchodu a vyhlásil, že otec sa do práce už nemusí vracieť. Zakrátko nato im domáci oznámil, že si majú zbaliť veci a nájsť si nové bývanie.

Áine si nevedela rady. Vošla do otcovej izby a prebudila ho.

„Otec,“ prihovorila sa mu, „obchodník hovorí, že už sa nemusíš vracieť do práce, a domáci chce, aby sme sa odsťahovali. V džbáne nezostali nijaké peniaze, takže nemôžem kúpiť múku, aby som upiekla chlieb. A nemám z čoho uvariť vývar, lebo nám došlo mäso.“ *A aj zemiaky*, dodala v duchu. *A šošovica. Ryby. Soľ. Čokoľvek*, čo sa dalo nakrájať do hrnca. V duchu spočítala, koľko ich vyjde jedlo na týždeň. Na mesiac. Na rok. *Kde na to vezmeme peniaze?* To netušila.

Otec si utrel slzy a sadol si. Bol to chlap ako hora. Obor. Ryšavé vlasy mu povievali okolo hlavy, akoby ju mal v jednom ohni, a na tvári sa mu usadil prefíkaný výraz lúpežníka – lebo presne ním bol, kým sa Áine narodila, hoci ona o tom nemala ani potuchy. Zatiaľ. Prehrabol si ryšavú bradu a sklopil zrak na dcéru. Tvár mu znežnela. Pevne zovrel pery, akoby sa práve rozhodol.

„Tak, kvetinka moja,“ predniesol pomaly, priložil jej veľkú širokú dlaň k lícu a naklonil sa, aby jej vtisol bozk na čelo. „Tvrdíš, že už nič nemáme?“

Keď o tom neskôr Áine uvažovala, ľutovala, že si lepšie nevšimla, ako sa otcovi pri slove *nič* čudne zabľýskalo v očiach. Akoby samotné slovo alebo jeho podstata boli čarovné. Ako talizman moci či skazy.

„Vôbec nič?“ naliehal. Záblesk zosilnel.

„Nie, ocko,“ odvetila opatrne. „Nikdy by som netvrdila, že nemáme vôbec nič.“ (Zase! Ten záblesk v očiach! Prečo si to nevšimla skôr?) „Máme ruky, hlavy a mocné chrbty. S tým sa dá vždy niečo robiť. Matka vravela, že bystrý rozum je cennejší než zámok plný zlata. A vždy mala pravdu.“ Dievčina s námahou prehltla a zatvorila oči. Za matkou sa jej cnelo tak veľmi, až mala pocit, že sa rozpadne na dve polovice.

Otcovi sa zvráskavela koža okolo zelených očí a v každej čiare sa zaligotala slza. Zaklonil hlavu a dostal zo seba hlasný výkrik, ktorý spočiatku znel ako nárek, ale premenil sa na búrlivý výbuch hurónskeho smiechu. Smial sa prenikavo, zvučne a ostro, akoby sa jeho smútok zrazu roztrieštil a posial zaprášenú podlahu lesklými črepinami. Vstal, chytil dcéru za pás a zatočil s ňou, akoby nevážila viac než vrece múky. Potom si ju vysadil na plece.

„Veru, dcérka, môj poklad, moja nádej,“ zaspieval. „Svet je veľký, čulý a preteká bohatstvom! A táto dedina je pre takých múdrych ľudí, ako sme my, primalá. Zbaľ sa, anjelik, nech jej dáme navždy zbohom!“ Nežne ju postavil na zem, vzal si svoj plášť s kapučnou, čižmy a prázdny kožený vak a vyrazil do noci. „Idem zohnať zásoby, kvetinka moja,“ zahučal zvonka. „Zbaľ si cennosti. Vyrazíme, kým vyjde mesiac!“

Nezostalo toho veľa, čo si mohli zbaľiť. Veľkú časť majetku dávno predali. To málo, čo im zostalo, sa hravo vošlo do malého batocha – a ešte v ňom bolo voľné miesto. Veci, ktoré po sebe zanechala matka – papiere, pár praktických šiat, zväzok denníkov a bohviečo

ešte —, zostali zamknuté v truhle vystlanej kožou. Tú tam Áine určite nenechá. Sadla si na veko a čakala na otca.

Nevedela, ako chce nakúpiť všetko potrebné bez peňazí, ale začu-
dovala sa, keď sa vrátil domov s plným mešcom za opaskom a cez plece
mal prehodený napchatý ťažký vak, ktorý bol predtým úplne prázdny.

„Ocko...“ spustila.

„Nijaké otázky,“ zarazil ju. V lesklých očiach mal divoký výraz,
líca červené. Pohľadom pobehoval tam a späť, akoby sa ocitol v ob-
kľúčení hordy nepriateľov. „Tak poď! Nasadať na kone!“

„Veď my nemáme kone!“ protestovala Áine.

„Teraz už áno,“ odvetil otec s diabolským úškrnom. Jednou ru-
kou ju schmatol za ruku, druhou pozbieral ich majetok a so všet-
kým, čo zostalo z ich života v tomto dome, vyrazili do nočnej tmy.

Zamierili na východ cez púšť, pastviny, močiare a hory, až došli
k hustému, tmnému lesu. Tomu najväčšiemu lesu na svete, ako vra-
vievali ľudia.

Áine si pritisla ruku na ústa a mala čo robiť, aby nezačala kri-
čať. „Tam predsa nemôžeme ísť,“ zalapala po dychu. Les bol nepria-
teľ, ktorého kedysi dávno stvorili čary podlých Hovoriacich kame-
ňov. Zničil celé mestá a statky a pripravil o život veľké množstvo
ľudí. Dodnes bol prekliaty, tamojšie chodníky sa zradne kľukatili,
prudko menili smer a stromy boli zlomyseľné a škodoradostné. To
vedeli všetci. Áine poznala ten príbeh od mala.

„Neboj sa, zlatko,“ chlácholil ju otec. Načiahol sa a položil ruku
na prvý strom. Áine udivene sledovala, ako sa kmeň vystrel, iba

trošku, a priamo pred nimi sa objavila cestička, ktorá sa jej pred očami ako zázrakom rozširovala.

„Ocko. . .“

„Nie je pravda všetko, čo sa hovorí,“ vyhlásil. „Niekedy sa zo zlomyseľných vecí stanú také, ktoré nás zachránia, a to, čo bolo dobré, nás odsúdi na utrpenie a bolesť. Zdvíhame zrak k nebu, a pri tom žijeme na zemi. Pod'. Ukážem ti to.“

Otec sa nebál, a tak sa nebála ani Áine. Vybrali sa po chodníčku ponorenom v tieni.

Rozprával jej, že v lese vyrástol a žil až do dospelosti a zostal by v ňom navždy, keby sa nezaľúbil do dobráčky, ktorá túžila po jednoduchom, poctivom vidieckom živote. Ubezpečil Áine, že les jej nechce ublížiť a že v ňom môžu žiť.

No v žiadnom prípade nie poctivým spôsobom. *Musia žiť ako luppežníci.* Áine to nevyslovila nahlas a otec nič nevysvetľoval, ale taká bola skutočnosť. Tie slová sa medzi nimi vznášali ako mrak.

Otec býval luppežníkom. *Predtým.* Áine to konečne pochopila.

Našiel domček, v ktorom vyrástol – malú stavbu z kameňov a dreva, so strechou obrastenou machom, ktorá sa ukrývala v hustom poraste hneď vedľa vodopádu a hlbokého jazierka. (*Nijaké ryby, všimla si hneď Áine. Boli príliš ďaleko proti prúdu. Škoda.*) Nechýbala tam dokonca ani polorozpadnutá stodola.

Otec nechal Áine čakať vonku a chvíľu sa v dome prehrabával. Nakoniec sa ozval radostný výkrik, a keď vyšiel z dverí, vyzeral akýsi vyšší, silnejší a možno aj divokejší, než keď vchádzal dnu. Čosi mu viselo okolo krku – kúsok kameňa zaveseného na tenkom koženom remienku, ktorý pripomínal oko.

„Ocko,“ oslovila ho Áine, „čo to máš na. . .“

„Nijaké otázky!“ vyštekol, z očí mu zrazu šľahali hromy-blesky a oko zavesené okolo krku sa rozžiarilo. Áine cúvla, ale keď zamračený výraz na jeho tvári vystriedala neha a náklonnosť, uvoľnila sa a presvedčila samu seba, že sa jej to muselo iba zdať. „Na otázky nemáme čas, kvetinka moja. Pozri! Náš nový domov!“

V domčeku bol hrozný neporiadok, ale Áine si ho aj tak zamilovala. Do týždňa bol uprataný, čistý a útulný ako ktorýkoľvek dom obchodníka v ich starom meste. Otec opravil stodolu a naučil Áine loviť lukom, získať potravu zo zeme aj to, ktoré huby, lesné plody, korenky a machy sa dajú bezpečne jesť. Zohnal divoké kozy, ktoré dávali mlieko, a sliepky, ktoré znášali vajca. A z času na čas priniesol aj súdok vína.

Varoval ju pred vlkami. „Nezabudni, že ich musíš zastreliť, skôr ako ti rozdriapu hrdlo,“ upozornil ju. „Vlkom nikdy never.“

Vždy keď to zopakoval, Áine ucítila na srdci pritisnutý obrys matkinej ruky.

Odvtedy mali vždy čo jesť. Áine bola šťastná. Väčšinou. Les milovala a ľúbila aj svojho otca a oni jej tú lásku oplácali. A hoci jej niekedy, keď ležala v posteli a vietor vo vetvách sa tak veľmi podobal na šum oceána, preletel hrudou vzlyk ostrý ako ihla, vedela, že takto je to najlepšie.

Rieka za domom tiekla, koniec koncov, do mora. A to muselo stačiť.

A aj stačilo. Kým to stačiť neprestalo.

6

NÁVŠTEVA KRÁĽOVNEJ

Ned sa ako zvyčajne prebudil pred východom slnka. Obliekol si tuniku, a keď zacítil na pokožke chladný vzduch, hodil na seba ešte jednu. Vo vedľajšej izbe chrápal otec tak nahlas, až sa otriasali dosky v podlahe a rinčali okná aj riad. Rodičia sa čoskoro prebudia a Ned sa im radšej pratal z očí. Vklzol nohami do topánok z kozej kože, mäkkých a obnosených ako papuče, a potichu vyšiel na dvor. Ich chalúpka, rovnako ako väčšina domov, ktoré v živote videl, bola postavená z riečnych kameňov a malty a mala strechu s trámami ako stvorenú na lozenie.

Bez ohľadu na počasie Ned vítal každé nové ráno z hrebeňa strechy. Rád sa pozeral, ako sa svet prebúdzá. Obloha mala temne fialovú a svetlo sivú farbu. Nad poľami visel opar, zastieral výhľad a rozmazával svet.

Ned siahol do vrecka tuniky, vytiahol kúsok dreva a veľmi ostrý nožík a začal vyrezávať figúrku. Aj toto robil každé ráno. Bol v tom dobrý – niežeby o tom ktokoľvek tušil. Ako by mohol? Každý večer svoje dielo odniesol na breh Veľkej rieky, vložil ho do papierovej

lodičky a pustil po vode. Figúrky nikomu neukazoval a už ich nikdy nezazrel. Dúfal, že sa doplavia až k moru.

Kým sa obloha kúsok po kúsku rozjasňovala, Ned pokračoval v práci, nohy zvesené po stranách machom obrastenej strechy. Počul, ako sa matka s otcom v dome prebúdajú. Donieslo sa k nemu ich tiché mrmlanie a zvuky sprevádzajúce rýchle ranné úkony. Uvedomoval si ťažké bremeno. Pripravovali sa vyraziť do dediny na slávnosť pri príležitosti sedemdesiatich rokov vlády dobrotivej kráľovnej. Tá v uplynulých mesiacoch obchádzala celú krajinu, dedinu po dedine, a konečne prišiel rad aj na tú Nedovu, čo bola najodľahlejšia, najvzdialenejšia a najzaostalejšia obec v celom kráľovstve.

Hneď za ňou bol les.

Nikto doň nechodil. Ani vojaci. Ani bojovníci. Jednoducho nikto. S výnimkou Nedovho otca, ktorý bol drevorubač. Iba jemu nechýbala odvaha.

Na slávnosť však dorazia davy ľudí, bude tam veľa jedla, spevu a veselí. Všetci sa oblečú do svojich najlepších šiat. A budú po Nedovi vrhať kradmé pohľady, ktoré mu rozhodne neujdú. Vždy ich na sebe cítil. Rodičia sa ho chystali vziať na slávnosť so sebou. Vyjadřili sa veľmi zreteľne.

Lenže on nikam nepôjde, zaumienil si. Ani za nič.

Ďalej sa sústredil na vyrezávanie. Používal na to malý dômyselný nožík s kostenou rúčkou a čepeľou z leštenej ocele, ktorý reagoval aj na ten najmenší dotyk. Ned postavičke vyrezal kabátik s tromi gombíkmi a vysoké drevorubačské čižmy. Pridal kučeravé vlasy, iskrivé oči a krivý úsmev. Samozrejme, podobala sa jemu samému. Až na jeden zásadný rozdiel: Ned sa nikdy neusmieval.

Necelú hodinu potom, čo vstali, vyšli rodičia na dvor. Otec mal na sebe ten istý kabát a čižmy ako vždy, ale matka si obliekla svoje druhé najlepšie šaty a dvakrát farbený fialový plášť. Väčšinou chodila v prostých hnedých šatách, ale dnes bola zvláštna príležitosť. Očividne nestačilo byť ženou, ktorá má moc; musela tak i vyzeráť.

„Ned!“ zavolala matka zo zeleninovej záhrady pred domom. „Je čas ísť. O chvíľu dorazí sprievod. Poď už dole, prosím ťa.“

Ned pokrútil hlavou. Neodpovedal a matka to ani nečakala. Nikto nečakal, že Ned povie čo i len jedno slovo. Hovoril málokedy, a keď už otvoril ústa, príšerne koktal. Potil sa, celý sa triasol, zdalo sa mu, akoby mal na prsiach priviazaný balvan. Slová boli jeho nepriatelia. Hrkali mu v ústach ako zlomený zub alebo sa zmiatli ako rozfúkaná kôпка prachu po kýchnutí.

Ned zdvihol vyrezanú figúrku v nádeji, že matka postrehne, ako veľmi je zaneprázdnený, a nebude s nimi musieť ísť. Kráľovnin sprievod príde privítať celá dedina – a tiež veľa cezpoľných. Vyučovanie bolo zrušené a obchody sa chystali zavrieť, hneď ako sa na obzore zjaví procesia. Išlo, koniec koncov, o samotnú kráľovnú. Všetci sa na jej príchod pripravovali celé mesiace.

Sestra čarodejníka si založila ruky v bok a pomaly pokrútila hlavou. Tento spor Ned s najväčšou pravdepodobnosťou nevyhrá. Matka si vždy presadila svoje.

„Počúvni matku,“ prehovoril otec ustatým hlasom bez toho, aby zdvihol hlavu. Odmietal sa na syna pozrieť.

Vôbec na mňa nehládí, pomyslel si Ned.

Rodičia stáli vedľa seba a čakali.

Neprestanú ťa otravovať, kým s nimi nepôjdeš, vyhlásil Nedov vnútorný hlas.

„Prosím, Ned,“ dodala matka. Stála na dvore – plecnatá, vzpriamená, neochvejná sila. Nikdy jej nedokázal vzdorovať pridlho.

Zavrel oči a vzdychol. *Tak dobre*, pomyslel si.

Vrtko ako pavúk zliezol dole zo strechy. Matka sa mu zmierlivo pokúsila položiť ruku na plece, ale Ned sa jej vytrhol a šiel ďalej. Schoval nôž do puzdra a strčil si ho aj s vyrezávanou figúrkou hlboko do vrecka. V dedine platil zákaz nosenia zbraní, ale bežne sa porušoval. Ned si nechal nožík pre každý prípad zastrčený vo vrečku, kde ho nikto neuvidí. Človek predsa nikdy nevie, kedy sa mu môže dobrý, ostrý nôž hodiť.

Ned sa letmo obzrel na dom – na dvore sa pásli kozy, v záhrade hojne rástlo všetko, čo sa dalo jesť, a okrem toho liečivé byliny a iné rastliny, ktoré mali na prvý pohľad magické účinky, ale v skutočnosti neboli kúzelné. Rastliny sú totiž múdrejšie, než si väčšina ľudí uvedomuje. Nad vstupnými dverami žiarilo jasne červenými písmenami napísané: ČARODEJNICA. Pred rokmi to tam načmáral jeden zlomyseľný sused, ktorý chcel zahanbiť Nedovu matku. To sa mu však nepodarilo. Sestre čarodejnici sa ten nápis celkom zapáčil, a tak ho tam nechala. „Je lepšie mať vo veciach jasno,“ podotkla pohotovo. Pravidelne nápis obnovovala, lakovala a zdobila ho drobnými sklíčkami, aby sa ligotal. Bol nádherný.

Hoci Ned vedel, čo je tam napísané, nedokázal slovo nad dverami prečítať. Nedokázal prečítať nič. Niežeby sa nesnažil. Kedysi dávno vedel čítať. Rovnako ako jeho brat. *Predtým*. Ibaže potom sa všetko zmenilo. Teraz, kedykoľvek sa Ned pozrel na ten nápis (vlastne na akýkoľvek nápis), písmená sa roztriasli, preskupili a poprehadzovali. Krútili sa ako hady a rojili sa husto a rýchlo ako kobyľky, až sa mu z nich točila hlava.